

Men dertil kommer et andet ikke uvæsentligt Moment: at det efter min Opfattelse er en meget tvivlsom Glæde for den paa-gældende efter nogle Aar at faa trukket sine Forhold frem til fornyet Domstolsbehandling, med hvad deraf følger; det vil han sikkert helst være fri for. I enkelte Tilfælde griber Kommissionsforslaget paa dette Omraade ligefrem ind i den Kongen ved Grundloven tilskiftede Benaadningsret.

I Sammenhæng med det, jeg her har anført, lægger Forslaget ogsaa Afgørelsen med Hensyn til Løsladelse paa Prøve eller fra Arbejdshus eller Sikkerhedsforvaring over til Administrationen som den straffuldbyrrende Myndighed, medens Kommissionen her indfører en fuldkommen ny og formentlig ikke nødvendig Institution, en Fængselsret, som i hvert Fald har den uomtvistelige Mangel paa Anbefaling til medføre et helt nyt Administrationsmaskineri, flere Tjenestemænd og øgede Udgifter. Denne Fængselsret har jeg derfor ladet forsvinde i al Stillehed. Et enkelt Sted er en enkelt af dens Opgaver henvist til Overværgeraadet under den Form, at der indhentes Erklæring fra dette.

Endnu er der Grund til i denne Forbindelse at nævne, at det efter Forslaget bliver Justitsministeren, der faar den i § 102 indrømmede Adgang til i særlige Tilfælde at gengive en dømt hans borgerlige Rettigheder, medens Afgørelsen efter Kommissionsudkastets § 101 henlægges til Retten, i fornødent Fald efter at Vidner og domfældte selv er afhørt. Her gælder det samme. Jeg tror ikke, at der, hvis man gik den Vej, var mange — særlig da ikke i mindre Byer eller paa Landet —, der efter en Aarrække ønskede at faa trævlet deres Forhold op igen for en Domstol, selv om det foregik for lukkede Døre, for at faa en Oprejsningserklæring, der i Praksis let kunde give Anledning til, at hele Historien begyndte at omtales forfra igen. Det gælder efter min Mening i disse Forhold at finde den Form, der samtidig med, at den er betryggende, er den mest stilfærdige og hensynsfulde til alle Sider, og derfor foretrækker jeg i disse Tilfælde Administrationen for Domstolene, som ellers heller aldrig giver sig af med at gribe ind i Strafdstaaelse eller lignende.

Jeg kommer dernæst til en meget vigtig Forskel mellem Kommissionsudkastet og dette Forslag, og det er det, at Regeringsforslaget bevarer Tugthusstraffen. Jeg kan ikke indrømme Rimeligheden i at straffe den, der begaar et ligegyldigt Automattyveri, med samme Art af Straf som

den, der begaar de groveste Rovmord eller Voldtægtsforbrydelser, og det gør Kommissionen, den kender kun Fængsel i begge Tilfælde. Her har vi igen, synes jeg, et Forhold, hvor en Fastholden ved visse Principper og Teorier fører Kommissionen til Resultater, som tilsidesætter Hensynet til Generalpræventionen og til Befolkningens Syn paa de allergroveste Forbrydelser. Men det betyder paa ingen mulig Maade, at Tugthus efter dette Forslag praktisk taget er det samme som det, vi kender i Øjeblikket. Springet fra den gældende Straffelov til det her fremlagte Forslag er meget stort, thi efter mit Forslag kan Tugthus kun idømmes, hvor enten Forbrydelsen efter sin Beskaffenhed skønnes at kræve højere Straf end Fængsel i 8 Aar, eller hvor Forbrydelsen eller Forbryderen efter hans Sindelag maa anses for at være ganske særlig samfundsfarlig, saaledes at den allerkraftigste Reaktion fra Samfundets Synspunkt her er nødvendig, jfr. § 85, og da Tugthus aldrig efter dette Lovforslag kan idømmes i mindre end 4 Aar, og da Kommissionsudkastets ret vidtgaaende Regler om Forbrydelsernes indbyrdes Gentagelsesvirkning i Retning af at forhøje Straffen er meget stærkt begrænset, vil man forstaa, at disse Forhold sammenlagt vil medføre, at Tugthuset ikke som nu vil blive overbefolket af halvgamle Tyve, der har stjålet et Par gamle Støvler eller lignende for 4de eller 5te Gang, eller af andre, der har begaaet en hel Række i og for sig ret ligegyldige Ting, men kun vil komme til at huse Personer, der enten har begaaet meget grove Forbrydelser, eller som selv er i høj Grad antisociale. Det er klart, at Indførelse af Tugthus i Forbindelse med Nedsættelse af Fængselsstraf fra Livstid, som Kommissionen har foreslaaet, til 8 Aar, som jeg foreslaar som det normale, samt Fængsel som Minimum fra 1 Maaned til 14 Dage, for den mildeste Form af Fængsel, Hæfte, fra 14 Dage til en Uge, og flere Ændringer i selve Straffegrundlaget faar Indflydelse paa praktisk talt hver anden af Kommissionsforslagets Paragraffer, ofte med Hensyn til selve Indholdet, men naturligvis særlig med Hensyn til Strafferammerne omtrent over hele Linien.

Dernæst er der en Mængde mindre Ændringer, særlig i den specielle Del, som det vil føre alt for vidt at komme ind paa, jeg skal blot nævne et Par af de vigtigste. Der er adskillige Statsforbrydelser, særlig vedrørende Forhold under Krig, som jeg har ladet udgaa, navnlig paa Grund af den